

Keski-ikäinen nainen istuu kätet sylissään isossa nojatuolissa. Nainen on niin hentoinen, että näyttää siltä ettei hän jaksaisi edes kannatella päätään. Nainen heijaa hitaasti itseään edestakaisin. Vastapäätä naista istuu valkoiseen takkiin pukeutunut naislääkäri. Hänen vieressään hippihenkinen sairaanhoitajamies, jolla on siviilivaatteissa, mutta psykiatrisen osaston henkilökunnan käyttämä harmaa työliivi. Lääkäri vilkaisee kelloa ja katsoo naista kysyen samalla: ” Haluatko kertoa meille miksi teit sen?” Nainen jatkaa edestakaisin heijaamista ja vastaa sitten hiljaisella ja tokkuraisella äänellä ” Joo, haluan.” Psykiatrinen sairaanhoitaja ottaa muistiinpanovälineet ja sanoo että kirjaa tietoja ylös hoitokertomusta varten. Nainen nyökkää ymmärtämisen merkiksi ja lääkäri jatkaa kysymällä: ” Mistä sä sait ne lääkkeet?” ”Mä olin kerännyt niitä Tompan lääkkeistä. Nappasin aina muutaman itselleni kun Tomppa oli hakenut lääkkeensä apteekista. Keräsin niitä melkein vuoden ajan” ”Mitä lääkkeitä ne oli”, kysyy lääkäri ” En mä nyt niin tarkkaan muista, verenpaine, diabetes, mun omia nukahtamislääkkeitä ja kaikkea mahdollista” ”Milloin sä päätit, että teet sen?” Nainen on lopettanut itsensä heijaamisen ja kumara ryhti suoristuu vähän ” Oikeestaan mä olin päättänyt sen jo silloin viistoista vuotta sitten kun Joono syntyi. Päätin, että sinä päivänä kun Tomppa jättää minut, mä teen sen.” Naisen kätet vapisevat ja hän kietoo ne vartalonsa ympärille. ”Nämä teidän antamat lääkkeet väsyttää niin kovasti” ”Yritetään vielä jaksaa vähän aikaa” sanoo lääkäri ja vilkaisee kelloa. Nainen nyökkää. ” Sen piti olla ihan tavallinen synnytys. Sillon ei ollu tapana, että isät tulee mukaan synnytykseen ja siksi mä olin siellä yksin. Tomppa oli kotona. Niin se ainakin sanoi” Nainen pyyhkäisee silmiään ja psykiatrinen sairaanhoitaja ojentaa häntä kohti pientä koria, jossa on nenäliinoja. Nainen pudistaa päätään. ” En tiedä mikä siinä meni pieleen. Ilmeisesti vauva ei mahtunut kunnolla ulos tai jotain. Ne päätti että se vedetään imukupilla. Ihan sinisenä se synty, enkä saanu nähdä sitä kuin vilaukselta ennenku se vietiin huoneesta” Sen itkua ei kuulunut.” ” Sit vasta myöhemmin tuli kätilö ja lääkäri kertomaan, että vauva oli saatu virkoamaan ja se oli viety lastenteholle. Mä kävin siellä joka päivä vauvaa katsomassa, olin itse synnyttäneiden osastolla” ” Kolmen päivän päästä mä pääsin itse pois sairaalasta, mut vauvan piti vielä jäädä teholle, kun sillä oli hengityskatkoksia. Ne epäili myös aivovauriota ja senhän sillä sit oliki.” ”Meillä on vielä vähän aikaa jos sä vaan itse jaksat?” Nainen nyökkää ja jatkaa ” Mä yritin sieltä sairaalasta soittaa monta kertaa Tomppalle, että se tulisi meitä kattomaan, mutta se ei vastannu puhelimeen. Ajattelin, että taas se on ratkennu” ” Sit mä lähdin sieltä sairaalasta ilman vauvaa ja kun tulin kotiin näin heti että siellä oli bileitä pidetty” ”Joonakin pääsi sit jonkun ajan päästä kotiin, mut terve se ei ollu. Sillä oli aivovaurio eikä se tulis koskaan kävelemään tai puhumaan” ”Mut mä halusin hoitaa sen kotona, en laittaa laitokseen” ”Kerro meille eilisaamusta.” Nainen alkaa taas heijata itseään tuolissa edestakaisin . ”Joo, olihan se ero ollu ilmassa jo pidemmän aikaa mut eilen aamulla Tomppa sit viimein pakkas laukkunsa ja sanoi että muuttaa sen Katin luo. Tää Kati on se sama, joka ollu kuvioissa jo viistoista vuotta. Tomppa sano vaan, että se ei ollu halunnu jättää mua aiemmin, kun lapsiki on tuommonen vammanen” ” Vaikka ei siitä Joonan hoitamisessa mitään apuja ollu, minä ne yöt viistoista vuotta valvoin ja imin limaa sen kurkusta, ettei se tukehdu” ” Sit ku Tomppa lähti, mä menin mun pilleripiilolle ja otin kaikki mitä siellä oli. Jääkaapista hain jogurttia ja murskasin ne pillerit ja sekoitin jogurttiin. Laitoin vielä vähän maitoa, että tuisi ohuempaa” Sit mä syötin sen mössön Joonalle. Vähän se yökkäili makua ja yritti työntää sitä jogurttia kielellä pois suusta, mutta mä sain kumminkin syötettyä sille koko annoksen” ” Sit mä vaan oottelin ja lauloin hiljaa ” Maan korvessa kulkevi lapsosen tie..” ” Kun Joono meni tajuttomaksi mä painoin vielä tyynyn sen naamalle ja pidin sitä siinä melko kauan. Sit mä soitin 112 ja istuin oottamaan ja lauloin taas Joonalle sitä Suojelusenkeli-laulua” Ovelle koputetaan. Sairanhoitaja nousee

tuolistaan ja menee avaamaan. Huoneeseen tulee kaksi virka-asuista poliisia”